

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125204621
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125204621.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XX, XXX XX B., zastúpenej: LEGALINK s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 53, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 35 831 154, zastúpenému: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 37927795, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17Csp/63/2025-65 zo dňa 14.10.2025, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňu sumu 100,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd rozhodol tak, že I. výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňu sumu 100,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v danej veci bolo nesporné, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní, ktoré proti nej viedol žalovaný (vtedy v postavení žalobcu), o zaplatenie 5.232,- eur s príslušenstvom. Zistil, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 10Csp/106/2018-180 zo dňa 10.3.2025, právoplatným dňa 11.4.2025, súd zamietol žalobu žalovaného, vtedy v postavení žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu, vtedy v pozícii žalovanej, na zaplatenie sumy 5.232,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.9.2015 do zaplatenia. Súd zároveň priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (II. výrok). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že sa jednalo o v poradí druhý rozsudok v predmetnej veci. Prvým rozsudkom č.k. 10Csp/106/2018-115 zo dňa 9.7.2019 súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1.833,72 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.833,72 eur od 21.6.2019 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10,- eur splatných vždy k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca k rukám žalobcu počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, a to pod hroznou stratou výhody splátok (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a vyslovil, že žalobca nemá voči žalovanej nárok na náhradu trov konania a žalovanej ich náhradu nepriznal (III. výrok). Predmetný rozsudok však bol v dôsledku odvolania žalovanej zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/107/2019-145 zo dňa 13.2.2020. Z odôvodnenia ďalej plynie, že právny predchodca žalovaného Consumer Finance Holding s.r.o. ako veriteľ uzavrel so žalovanou ako dlžníčkou

zmluvu o poskytnutí pôžičky dňa 10.10.2014 a na základe tejto poskytol žalovanej sumu 4.644,58 eur. Žalovaná doposiaľ uhradila za účelom splatenia pôžičky celkom sumu 294,78 eur. Žalobca mal nadobudnúť pohľadávku, ktorú si uplatnil v žalobe titulom zmluvy o postúpení pohľadávok ku dňu 19.9.2018. Súd žalobu zamietol, nakoľko dospel k záveru, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, a tak nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a keďže zároveň keďže súd dospel k záveru, že šlo o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, tak je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. V dôsledku nemožnosti požadovať jednorazové splatenie úveru, súd konštatoval absolútnu neplatnosť predčasného zosplatenia úveru, v dôsledku čoho v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nebol úver splatný, čím je postúpenie pohľadávky v rozpore s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., a teda absolútne neplatné. Súd na základe uvedeného konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalovaného, vtedy vystupujúceho v postavení žalobcu, a z tohto dôvodu žalobu zamietol. Okrem toho tiež uviedol, že úverová zmluva je neplatná i v časti dojednaných úrokov, ktoré takmer o 100 % prevyšujú priemernú úrokovú sadzbu poskytovaných bankami spotrebiteľom.

3. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 53 zákona č. 108/2024 Z.z. v spojitosti so zákonom č. 250/2007 Z.z., § 3 ods. 3, § 3 ods. 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, ako aj Článok 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku a uviedol, že Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd SR v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

4. Konštatoval, že po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva, či povinnosti ustanovenej zákonmi o spotrebiteľských úveroch (nedodržanie spotrebiteľských noriem týkajúcich sa povinnosti odbornej starostlivosti pri poskytovaní úveru, v dôsledku čoho bolo zosplatenie a následne i postúpenie pohľadávky neplatné), a tak má právo na primerané finančné zadostučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá. K úspešnému uplatneniu práv žalobkyne súd poznamenáva, že nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, rozhodujúce je, či si v rámci prostriedkov procesného útoku či obrany uplatňoval porušenie svojich spotrebiteľských práv. Súd má za to, že i úspešná obrana spotrebiteľa v súdnom konaní napĺňa hypotézu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

5. Čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie, je nepochybné, že žalobkyňa bola úspešná v predchádzajúcom základnom konaní práve s uplatnením práv a povinností upravených spotrebiteľským právom práve voči žalovanému, ktorému možno pričítať zodpovednosť na určitom porušení týchto noriem. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 7Cdo/80/2020 z 24.8.2022, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2022 pod R 47/2022 konštatoval, že zodpovedným subjektom v prípade, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, môže byť veriteľ (postupca) alebo veriteľ (postupník). Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/31/2020 z 25.5.2022 splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúce právo spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa.

6. Súd má za to, že ak si žalovaný v pôvodnom konaní neúspešne uplatnil spotrebiteľskú pohľadávku proti spotrebiteľovi a dôvod jeho neúspechu spočíval v nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie v dôsledku porušenia § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., potom nesie zodpovednosť voči spotrebiteľovi v súvislosti s požadovaným finančným zadosťučinením podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. i pôvodný veriteľ i ten, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená. Možno dodať, že ich miera zavinenia alebo rozsah porušenia práv a povinností sa v týchto prípadoch môže líšiť vychádzajúc z individuálnych okolností od prípadu k prípadu. V danom prípade súd má za to, že i žalovanému svedčí pasívna vecná legitímácia, pričom ak má súd v danom prípade špecifikovať porušené právo spotrebiteľky, resp. povinností dodávateľa, tu možno konštatovať, že žalovaný si uplatňoval voči žalobkyni pohľadávku, na ktorú v dôsledku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená v rozpore s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nemal nárok [§4 ods. 2 písm. a) zák. č. 250/2007 Z.z.]. Spolu s pohľadávkou mali byť žalovanému akiste predložené všetky súvisiace dokumenty a tak mohol hneď pri, či po postúpení pohľadávky zistiť, z akého zmluvného vzťahu mu je pohľadávka postúpená, z akej zmluvy vychádza a či je oprávnený ju požadovať.

7. Právoplatným skončením konania vo veci sp. zn. 10Csp/106/2018 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti zo strany žalobkyne, ktorá brániac si svoje právo a namietajúc porušenie spotrebiteľských noriem dosiahla zamietnutie žaloby v celom rozsahu. V zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa jej takéto úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti umožňuje požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie. K otázke pasívnej vecnej legitímácie v prípadoch postúpenia pohľadávok sa napokon žiada dodať, že spotrebiteľ častokrát práve pri postúpení pohľadávky sa následne ocitá v situácii, kedy či už žaluje pôvodného veriteľa alebo domnelého postupníka, je mu vyčítaná zo strany dodávateľov nesprávna pasívna vecná legitímácia a účastníci zmluvy o postúpení pohľadávok sa snažia navzájom zbaviť zodpovednosti za stav, ktorý napokon doľahol na spotrebiteľa.

8. Na základe týchto skutočností mal prvoinštančný súd preukázané porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa. Konštatoval, že porušenie práv alebo povinností vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Preto na základe zisteného vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyni priznal nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pričom sa však nestotožnil s výškou uplatneného zadosťučinenia zo strany žalobkyne. Priznal jej nárok v sume 100,- eur a uviedol, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade i intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov, prípadne potencionálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu.

9. Zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a za primerané finančné zadosťučinenie považoval sumu 100,- eur spĺňajúcu jednak funkciu satisfakcie aj funkciu sankcie pre žalovaného. Poukázal, že reálny zásah do majetkovej sféry žalobkyne v súvislosti s uvedenými porušeniami absentuje, pričom existovala iba hrozba tohto zásahu. Ak žalobkyňa poukazovala na dĺžku trvania základného konania, túto nemožno pričítať na zodpovednosť, či vrub žalovaného. Tiež zohľadnil, že žalobkyni bola v základnom konaní priznaná i náhrada trov konania v plnom rozsahu. Za nemenej významnú považoval aj skutočnosť, že žalobkyňa titulom uzatvorenej úverovej zmluvy čerpala úver vo výške 4.644,58 eur a do podania žaloby celkovo uhradila iba sumu 294,78 eur z dôvodu, ktorého jej vznikol spor o zaplatenie pohľadávky v tak vysokej sume.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa, a to čo do výroku II., ktorým bola jej žaloba zamietnutá. Odvolanie odôvodnila tým, sa nestotožňuje s výškou primeraného finančného zadosťučinenia priznanou prvoinštančným súdom z dôvodov vo vzťahu k reálnemu zásahu do majetkovej sféry žalobkyne. Tento názor konajúceho súdu, že existovala iba hrozba zásahu, je nesprávny. V zmysle znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. platné znenie žiadnu ujmu nevyžaduje. V tejto súvislosti poukazovala na rozsudok Krajského súdu v Prešove 7Co/350/2015, ktorý okrem iného konštatoval, že jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda

nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Pokiaľ sa konajúci súd odvolával aj vo vzťahu k nároku na priznanie náhrady trov konania žalobkyni, táto skutočnosť nemá žiadny súvis s týmto konaním. Pokiaľ ide o výšku súd konštatoval, že žalobkyňa do podania žaloby uhradila iba sumu 294,78 eur. Opomenul skutočnosť, že výška vrátenej sumy nemá vplyv na výšku primeraného zadosťučinenia. Poukazovala na to, že v pôvodnom konaní sa domáhal zaplata 5.232,- eur s príslušenstvom, pretože žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu, avšak v danom konaní súd priznal primerané finančné zadosťučinenie ani nie 2 % z pôvodne žalovanej sumy. Preto, ak inštitút zakotvený v § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa používa termín primerané finančné zadosťučinenie a nie symbolické finančné zadosťučinenie. Priznaním symbolickej sumy súd poprel zámer zákonodarcu vyjadrený v tomto ustanovení priznať primeranú finančnú satisfakciu za úspech v súdnom spore s neúspešným dodávateľom. Za primeranú sankciu však nemožno považovať symbolickú sumu 100,- eur. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 22CoCsp/5/2025, ktorý potvrdil výšku primeraného finančného zadosťučinenia až na úrovni 30 %. Z týchto dôvodov navrhla rozsudok v napadnutej časti zmeniť a zaviazat žalovaného na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.700,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať jej aj náhradu trov odvolacieho konania.

12. K podanému odvolaniu sa žalovaný nevyjadril.

13. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

14. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne na zaplata primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 2.000,- eur uplatnený v súvislosti s konaním na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 10Csp/106/2018 o zaplata 2.232,- eur, v ktorom žalobkyňa vystupovala v postavení žalovanej, keď súd žalobu žalobcu (žalovaného) zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.4.2025, pričom s poukazom na odôvodnenie tohto rozsudku v bodoch 53., 54. a 64. uviedol, že dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo porušenie práva ustanoveného osobitnými predpismi zo strany žalovaného § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1 ZoSÚ v dôsledku čoho mala za to, že sú splnené predpoklady pre priznanie nároku primeraného finančného zadosťučinenia. Žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške podielu z toho o čo sa chcel žalovaný obohatiť. Ako významné faktory označila skutočnosť, že pôvodné konanie trvalo 7 rokov, počas tohto obdobia bola vystavená právnej neistote a žalovaný v pôvodnom konaní požadoval úroky, ktoré boli o viac ako 100 % navýšené oproti priemeru bánk, zneužili nevedomosť žalovanej o právnych predpisoch, ako aj jej obavy z vyhovenia žalobe a uloženia povinnosti zaplatiť celú žalovanú sumu, keď žiadal vydať rozsudok pre uznanie nároku v neprospech žalovanej.

15. Žalovaný vo svojich vyjadreniach poukazoval, že dôvodom zamietnutia žaloby v pôvodnom konaní nebolo porušenie práv spotrebiteľa ani bezúročnosť úveru, ale nedostatok aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu neplatnosti postúpenia pohľadávky a na strane žalobkyne nejde o aktívne konanie spotrebiteľa o úspešné uplatnenie nároku z porušených práv, resp. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. V tejto súvislosti odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017.

16. Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní sám.

17. Odvolací súd konštatuje, že súdom prvej inštancie bol správne zistený skutkový stav a zo zisteného skutkového stavu boli vyvodené správne právne závery vo vzťahu ku základu uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Odvolací súd nevzhladol dôvody pre zopakovanie vykonaného dokazovania na nariadenom pojednávaní a rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario).

18. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa

ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

19. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019).

20. Žalobkyňa si uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- eur titulom vedeného konania na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 10Csp/106/2018. Je nutné konštatovať, že prvoinštančný súd vo vzťahu k tomuto konaniu vykonal potrebné dokazovanie a zistil, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 10Csp/106/2018-180 zo dňa 10.3.2025, právoplatným dňa 11.4.2025, súd zamietol žalobu žalovaného (vtedy v postavení žalobcu), ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalobkyňu (vtedy v pozícii žalovanej) na zaplatenie sumy 5.232,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.9.2015 do zaplatenia. Súd zároveň priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (II. výrok). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že sa jednalo o v poradí druhý rozsudok v predmetnej veci. Prvým rozsudkom č.k. 10Csp/106/2018-115 zo dňa 9.7.2019 súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1.833,72 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.833,72 eur od 21.6.2019 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10,- eur splatných vždy k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca k rukám žalobcu počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, a to pod hroznou stratou výhody splátok (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a vyslovil, že žalobca nemá voči žalovanej nárok na náhradu trov konania a žalovanej ich náhradu nepriznal (III. výrok). Predmetný rozsudok však bol v dôsledku odvolania žalovanej zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 5Co/107/2019-145 zo dňa 13.2.2020. Z odôvodnenia ďalej plynie, že právny predchodca žalovaného Consumer Finance Holding s.r.o. ako veriteľ uzavrel so žalobkyňou ako dlžníčkou zmluvu o poskytnutí pôžičky dňa 10.10.2014 a na základe tejto poskytol žalovanej sumu 4.644,58 eur. Žalobkyňa doposiaľ uhradila za účelom splatenia pôžičky celkom sumu 294,78 eur. Žalovaný mal nadobudnúť pohľadávku, ktorú si uplatnil v žalobe titulom zmluvy o postúpení pohľadávok ku dňu 19.9.2018. Súd žalobu zamietol, nakoľko dospel k záveru, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, a tak nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a keďže zároveň keďže súd dospel k záveru, že šlo o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, tak je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. V dôsledku nemožnosti požadovať jednorazové splatenie úveru, súd konštatoval absolútnu neplatnosť predčasného zosplatenia úveru, v dôsledku čoho v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok nebol úver splatný, čím je postúpenie pohľadávky v rozpore s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., a teda absolútne neplatné. Súd na základe uvedeného konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalovaného, vtedy vystupujúceho v postavení žalobcu, a z tohto

dôvodu žalobu zamietol. Okrem toho tiež uviedol, že úverová zmluva je neplatná i v časti dojednaných úrokov, ktoré takmer o 100 % prevyšujú priemernú úrokovú sadzbu poskytovanú bankami spotrebiteľom.

21. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

22. Výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne.

23. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 100,- eur.

24. Finančné zadosťučinenie bolo dôvodné v súvislosti aj s úvahou prvoinštančného súdu priznať najmä s poukazom na to, že žalobkyňa bola síce v základnom konaní úspešná, ale z dôvodu, že žalovanému možno pričítať zodpovednosť za porušenie právnych noriem s odkazom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/80/2022, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. 4/2022 – R 47/2022, keď najvyšší súd konštatoval, že zodpovedným subjektom, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, môže byť aj veriteľ postupca alebo veriteľ postupník. Aj s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/31/2020 z 25.5.2025 podmienky pre uplatnenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa zakladajúce právo na primerané finančné zadosťučinenie je aj vyslovenie súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Bolo bezpochyby zistenie prvoinštančným súdom, že žalovaný neúspešne uplatnil pohľadávku voči žalobkyni, ktorá spočívala v nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie a nesie zodpovednosť s požadovaným finančným zadosťučinením v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Pôvodný veriteľ je ten, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená.

25. Odvolací súd odvolacie námietky žalobkyne vo vzťahu ku konštatovaniu prvoinštančným súdom ohľadom toho, že absentoval reálny zásah do majetkovej sféry žalobkyne, poukazom aj na priznanie náhrady trov konania v základnom konaní, ako aj skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. hovorí o primeranom finančnom zadosťučinení a nie symbolickom, považoval za účelové. Prvoinštančný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vypořiadal so všetkými náležitosťami pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia tak, ako na to odkazuje aj zákon v § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. V korelácii so všetkými zistenými skutočnosťami, okolnosťami, na základe ktorých žalobkyňa svoju žalobu odôvodňovala a poukazovala na uplatňovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia s tým, že v inom konaní, v ktorom bola žaloba zamietnutá pre zistenú skutočnosť (chýbala aktívna vecná legitímácia). Prvoinštančný súd vecne vyhodnocoval argumenty uplatnenej žaloby i žiadanú výšku, ako aj pôvodné konanie, z ktorého žalobkyňa odvodzovala svoj nárok. Jeho zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní a prvoinštančný súd ich riadne vo svojom rozhodnutí v bode 24. odôvodnenia rozsudku popísal a uviedol identifikáciu okolností, pre ktoré považoval nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia za primeraný vo výške 100,- eur. Odvolací súd sa s jeho skonštatovaním i záverom ohľadom výšky stotožnil. Odvolacie námietky žalobkyne nepovažoval za dôvodné, keďže konštatovania prvoinštančným súdom, na ktoré samotná žalobkyňa odkazovala, boli uvádzané s ohľadom zistení a návazných spojitostí, ktoré mali vplyv na daný priebeh konania, resp. úspešné uplatnenie nároku žalobkyne. Tento záver jasne popísal a odvolací súd sa s jeho skonštatovaním stotožnil. Nezanedbateľnou bola aj tá zistená skutočnosť, že žalobkyňa čerpala úver 4.644,50 eur a do podania žaloby v pôvodnom konaní doposiaľ celkovo uhradila iba sumu 294,78 eur.

26. Preto odvolací súd považoval za dostatočné priznané primerané finančné zadost'učinenie, ktoré plní účel tohto inštitútu.

27. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV.ÚS 115/03).

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že túto náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznával, keďže žalobkyňa ako neúspešná v odvolacom konaní na ich náhradu nemá nárok a žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).